

PIRJO JA HARRI BOMAN

VIATTOMIA TÄHDENLENTÖJÄ

Kiitokset

Pirjo

vanhemmat ja sisarukset sekä sukulaiset
(erityisesti Hannu Boman sekä Ronja Boman)

Markku Kunelius

Esa Kilponen (pt. Viitasaaren Seutu)

Sirpalle...

Seuraava tarina on täysin mielikuvituksen tuotetta. Kaikki henkilöhahmot, tapahtumat ja paikat ovat kirjailijoiden luomia sekä keksimiä.

Mitäpä muuta ne voisivatkaan olla, koska tapahtumat sijoittuvat muutaman vuoden päähän, tulevaisuuteen...

(Asiavirheet ja virheet yleensä ovat pelkästään minun (HB), ja ne myöntäisin, mikäli tarinalla olisi jotain tekemistä todellisuuden kanssa.)

*"Rocket ships are exciting
but so are roses
on a birthday."*
Leonard Nimoy

"Viattomuus ei pala hornan tulessakaan."
Tuntematon

Sisällysluettelo

Alkukuva

I. Osa: Countdown

Luku 1

Luku 2

Luku 3

Luku 4

Luku 5

Luku 6

Luku 7

Luku 8

Luku 9

Luku 10

Luku 11

Luku 12

Luku 13

Luku 14

Luku 15

Luku 16

Luku 17

Luku 18

Luku 19

Luku 20

Luku 21

II. Osa: To the final frontier...

Luku 1

Luku 2

Luku 3

Luku 4

Luku 5

Luku 6

Luku 7

Luku 8

Luku 9

Luku 10

Luku 11

Luku 12

Luku 13

Luku 14

Luku 15

Luku 16

Luku 17

Luku 18

Luku 19

Luku 20

Luku 21

Luku 22

No man is an island

III. Osa: Re-entry

Luku 1

Luku 2

Luku 3

Luku 4

Luku 5

Luku 6

Luku 7

Luku 8

Luku 9

Luku 10

Luku 11

Luku 12

Luku 13

Luku 14

Luku 15

Luku 16

Luku 17

Luku 18

Luku 19

Luku 20

Luku 21

Luku 22

Luku 23

Luku 24

Luku 25

Luku 26

Luku 27

Luku 28

Luku 29

Luku 30

Viimeinen luku

Prologi

Alkukuva

Jos tämä tarina olisi elokuva, niin se alkaisi pitkällä yhtenäisellä ja unenomaisella kamera-ajolla:

Ensimmäinen kohtaus avautuisi avaruudesta, Maan kiertoradalta.

Kuvan täyttäisi nuorehkon naisen kasvot avaruuskypärän himmenneen visiirin läpi. Ilme olisi jähmettynyt äänettömään huutoon ja mitään näkemättömät silmät samentuneet maidonvalkoisiksi.

Kamera perääntyisi anteeksiantavasti kauemmas avaruuspukuisesta hahmosta. Taustan pilkuttaisivat miljardit tähdet ja täysikuu.

Olisi täysin äänetöntä.

Kamera panoroisi rauhallisesti vasemmalle kunnes äärettömän tähtitaivaan keskeltä erottuisi olemattoman pieni, mutta selvästi ympäristön tähtiä kirkkaampi vaaleahko piste. Kamera liukuisi huomaamatta liikkeelle kohden kaukaista rakennelmaa. Vauhti kiihtyisi. Kamera liikkuisi nopeammin ja nopeammin. Lähestyttäessä kohdetta tuttu hahmo erottuisi. Auringonvaloa hohtava runko muodostaisi selvän L-kirjaimen, jonka päällä leijuisi Kansainvälisen avaruusaseman tunnusmerkki, valtaviin aurinkokennojen muodostama litistynyt oranssin H-kirjain.

Kamera suhahtaisi (vuuush!) aseman sivutse. Läheltä ja runkoa viistäen, runsaita ja merkillisiä yksityiskohtia paljastaen, koukaten aurinkopaneelien välistä ylöspäin ja jatkaen määrätietoista matkaansa kuva-alan yläreunasta paljastuvaa kahtiajakautunutta värikästä sirppiä kohden.

Maapallo. Kaaren vasen osa säilyisi pimeänä. Kamera lähestyisi kaarta.

Kaari loivenesi ja tasaantuisi.

Maapallon yön puolella hohtivat tuhannet valaistut kaupungit kultaisina valorykelminä muodostaen abstrakteja verkkomaisia kuviota. Sykähdellen epärytmisesti ja elämän tahdissa. Kaaren oikea puoli kylpisi edelleen elämää luovan Auringon säteissä. Valon ja varjon rajalla säteet leikkittelisivät kaikilla mahdollisilla spektrin väreillä.

Kamera suuntaisi päättäväisesti päiväpuolelle ja pohjoiselle pallonpuoliskolle.

Äkkiä kamera kipsahtaisi ympäri. Orientaatio häviäisi hetkeksi. Lähestymisestä tulisikin putoamista!

Pilviverhot ja mantereet sekä meret alkaisivat hahmottua. Kamera sukeltaisi ilmakehän yläpilviin. Haituvakerrokset vilahtisivat haituvina kuva-alan ohitse. Tummia sävyjä, teräviä reunoja. Ukkosmyrsky, sahalaitaisia salamoita. Matkustajalentokoneen jylisevät suihkumoottorit viiltäisivät taivaalle katoavat vesihöyryvanat. Maanpinta lähestyisi uskomattomalla nopeudella, yksityiskohdat lisääntyisivät. Vihertävää metsää, peltoja, palikkamaisia kaupunkeja ja tiekäärmeitä. Pensaita ja yksittäisiä puita. Vaahteroissa punaisia lehtiä, teillä autoja ja jalankulkijoita.

Ihmisiä.

Kävellen, polkupyörillä. Lastenvaunuja. Liikkujat olisivat pukeutuneet kevyesti: T-paitoja, shortseja, naisilla tiukkoja toppeja. Äänimaailma kohisisi, rikastuisi ja kasvaisi. Moottorien ja pyörien äänet muodostaisivat kuvalle kakofonisen taustaraidan, alati muuttuvan hissimusiikin.

Puheensorinaa.

Lapsen heleä kikatus kiirisi kaiken olevaisen ylitse.

Elämän ääniä.

Loppukesä.

Kamera pyyhkäisisi maata viistäen taajaman ylitse ja suuntaisi talokeskittymän ulkopuolelle, maaseudulle. Kaupungit ja tiet jäisivät taakse. Ihmiset katoaisivat.

Maasto kumpuillisi.

Laaksoja ja kallioita, vihreää havu- ja lehtimetsää. Vehreys vaihtuisi syväksi sinisyydeksi. Iso järvi, jonka pinta repeilisi tuulesta. Yksinäinen vene halkoisi järven selkää. Aluksen nokka-aalto kuohusi ja pärski.

Kamera lähestyisi kahden ison maa-alueen välistä salmea. Yksittäiset puut erottuisivat rannoilta. Keskeltä salmea kohoaisi heinittynyt matalikko. Kiviä häilyisi juuri veden pinnan alapuolella. Mutainen järven pohja. Kamera pyyhkäisisi matalikon ylitse, läheltä ja vettä hipaisten. Kala hypähtäisi vesikalvon läpi. Pärskettä ja renkaita. Lokki kirkkaisi tyytyväisenä jossain yläpuolella. Evästä!

Myöhäinen iltapäivä.

Kameran vauhti hidastuisi, salmi kapenisi.

Vasemmalla, asumattomalla rannalla kasvoi leppiä, koivuja sekä eri kokoisia havupuita. Pieniä ja isoja puita, risuja ja heinikkoa. Aluskasvillisuus oli rehevää. Heinikko ulottui salmen veteen asti. Puiden alimmat oksat kaartuivat alas ja sormeilivat veden pintaa, jossa kelluskeli lumpeenlehtiä. Salmen pinta väreili kevyessä tuulessa.

Hiljaisesti hiipivä kamera panoroisi ujosti oikealle. Varoen häiritsemästä.

Kuvaan avautuisi vastakkainen ranta ja rannalta erottuisi puinen laituri, jossa riuhtoisi vanha soutuvene. Musta ja tervattu. Kamera liukuisi verkkaisesti veneen vieritse. Veneen pohjalla lillui vettä ja punainen, käytössä kolhiintunut äyskäri. Aivot lepäsivät kiinni tummaksi kuluneissa metallihankaimissa. Lautalaituri johti kuistille, joka levittäytyi harmaahirsisen saunarakennuksen eteen. Saunan punatiilipiippu hönki lämpöä ja ilma väreili harjan yläpuolella.

Kamera seisahtuisi seuraamaan avautuvaa kohtausta:

Kuistilla oleskeli kaksi miestä. Toinen seisoj suorana ja ryhdikkäästi. Hänen yllään oli siisti puku. Toinen mies oli selvästi vanhempi. Tämä löhösi saunan edustan leveällä lautapenkillä. Mies nojasi löysästi saunan seinään

neliruutuisen ikkunan vieressä. Puitteiden valkoinen maali hilseili. Istuvan miehen vasemmalla puolella kutsui matala aukko saunan eteiseen. Laudoista tehty ovi oli raollaan. Vanhemman miehen vyötäröä verhosi kirjava pyyhe. Hän hikoili runsaasti. Mies hörppäsi kädessä pitämästään lasista.

Vakavilmeinen nuorempi mies selosti jotain istuvalle miehelle...

I Osa

Countdown

Luku 1

(Rantasaunalla)

Ensimmäisen päivän iltapäivä

"Kansainvälisellä avaruusasemalla on tapahtunut murha", sanoi mies hyvin istuvassa puvussaän lähes virheettömällä englannin kielellä.

"Entässitten - *Sowhat?*" Korpiaho tiuskasi sanat hampaittensa välistä, täysin peräperää ja kuin yhdyssanana. Sanat purskahtivat ilmoille englanniksi, mutta suomalaisittain painottaen rajusti ensimmäistä tavua.

Komisario Kauko Korpiaho, omien sanojensa mukaan "aikaistetulla varhaiseläkkeellä", löhösi rennosti rantasaunansa kuistilla. Hän oli vilvoittelemassa ja erittäin harmistunut aiheutuneesta keskeytyksestä eikä millään tavalla yrittänyt peitellä ärtymystään. Saunan parhaat löylyt olivat haihtumassa hukkaan!

Tänään ei ollut hyvä päivä.

"Niin minun käskettiin sanoa teille, komisario. Sanasta sanaan", viestintuoja jatkoi. Nuoremman miehen ilme pysyi stoalaisen muuttumattomana.

"Niinkö." Toteamus, ei kysymys Korpiahon puolelta.

Oli yksi loppukesän (tai alkusyksyn) lämpimimmistä päivistä ja hetki oli hiljalleen loimittumassa iltaan. Syksy oli virittelemässä tuuriaan, mutta kesä tarrasi edelleen ja tuntuvan tiukasti omasta vuorostaan. Ympäristön vehreys oli selkeästi haalistumassa ja antamassa tilaa luonnon kekseliään värikartaston ankeimmille sävyille. Aamu oli ollut viileän usvainen. Kasteessa oli tuoksunut näkymättömissä luimuileva syksy. Keväät ja syksyt olivat nykyään paljon

pidempiä ja talvi lähes olematon - toista kuin Korpiahon lapsuudessa.

Vaikka aurinko oikaisikin taivaankannen poikki aavistuksen matalammalla kaarella oli lämpötila puolen päivän jälkeen kivunnut yli 21 celsiusasteen. Harvinaista tähän aikaa vuodesta, mutta ei poikkeuksellista. Taivaalla seilasi satunnaisia poutapilviä. Aamu-uutisissa oli luvattu sadetta, mutta vasta huomiseksi, torstaille.

Keli oli melkein tyyni.

”Ja voit kutsua minua Korpiahoksi. En ole ollut virassani enää vuosiin!”

Korpiaho oli kuluneen päivän nautiskellut ajatuksella pitkästä, hitaasta saunomisesta iltapäivän painuessa illaksi. Kiireettömästä loikoilusta harmaahirsisen rantasaunan savun ja noen tummentamalla leveillä lankkulauteilla seuranaan menneiden aikojen kylpijöiden jättämät kulumat ja ajatukset. Yksin oman ja rakennuksen historian kanssa sekä illan päättävästä herkutteluhetkestä, makkaralenkistä, joka tirsisi sopivaksi kiuaskivien päällä.

Hän oli lämmittänyt vanhaa, isoa kivikiuasta, *Matamia*, huolellisesti ja maltillisesti kuivilla leppähaloilla keskiviikkoisen iltapäivän. Useita tunteja. Prosessi vastasi meditaatioharjoitusta tai siirtymäriittiä. Joka vuosi *Matamin* valmistelu tuntui kestävän edellistä kertaa kauemmin. Ja nyt kaikki se lämmittämiseen uhrattu työ menisi harakoille. Korpiaho ei pitänyt turhan työn tekemisestä. Ei koskaan ollut.

”Pitkän matkan olet ilmeisesti tehnyt?”

Muukalainen nyökkäsi ilmeettömin kasvoin.

Korpiaho ajatukset hiipivät takaisin saunaan. Hänellä oli tunne, ettei enää pääsisi nauttimaan löylyistä. Ehkä pitkään aikaan.

Matamin lämmittäminen oli tehtävä aina aivan erityisellä tavalla. Tehtävässä ei saanut oikoa eikä hötkyillä. Työ oli suoritettava huolella ja hartaudella. *Matamia* ei saanut hoputtaa. Jos lämmityksessä huijasi yhtään, piirunkaan

verran, niin sauna olisi liian kylmä, tai liian lämmin, tai liian kuiva. Tai täynnä häkää.

Ensin tuli piti houkutella syttymään pienillä koivulastuilla ja tuohen siivuilla. Vasta kun tulipesän ja hormin ilma oli lämmennyt niin, että piippu veti kunnolla, pystyi tuleen syöttämään haloista vuoltuja pilkkeitä. Tulipesän pohjan piti peittyä kevyesti punahehkuisista hiilistä ennen kuin pesän pystyi latomaan täyteen puolimetrisiä halkoja. Mikäli työssä yhtään hätäili, niin lämmittäjäkokelas sai silmilleen paksun ja kitkerän pilven. Hormi ei silloin halunnut vetää savua punatiiliseen piippuunsa vaan tuprauttaisi sen suorinta tietä pihalle ja kiireisen lämmittäjän hämmästyneelle naamalle. Saunan sisäseinien ja lauteiden mustuneet pinnat kertoivat monesta epäonnistuneesta lämmitysyrityksestä.

”Hm. Ja minua hakemaan?”

Matamin kuori oli paksua läkkipeltiä ja muuttunut vuosien kuluessa pinnaltaan huokoisen hauraaksi. Peltikuori oli tynnyrimäinen ja sen yläosa kapeni kartiomaisesti savuhormiksi. Väriltään peltikuori oli yhtä tumma kuin saunan nokeentuneet sisäpinnatkin. Kiuas oli lähes kaksi metriä korkea - puolisen metriä korkeudesta muodostui luonnonkivistä valetusta perustasta ja tulipesästä. Tulipesän peitti sivulle kääntyvä valurautainen luukku, jossa oli alareunassa parin sentin kokoiset ja pyöritettävästä koristenupista säädettävät soikeat ilmareiät.

”Kyllä, komisario.”

Kiukaan peltitynnyri oli melkein kokonaan täynnä aikoinaan Kaukon isän, Tapion, lähipiirin maastosta ja rantuuksilta keräämiä graniitti- ja rantakiviä. Jokainen pikkutarkasti tarkoitukseen valittuja ja lähes täsmälleen saman kokoisia pyöreitä tiivispintaisia murikoita. Kiukaan kivimassa oli siis melkoinen, useita kymmeniä kiloja, ja tosiaan kesti tunteja ennen kuin kaikki kivet oliivat lämmenneet sopivaksi saunomista varten.

Saunan lämmön kertymisen tunsu puita lisätessään. Viimeiseen pesälliseen piti muistaa laittaa vähän kosteita

halloja - ne tekivät löylyistä erityisen pehmeät. Kun saunan lämmittäjän iho alkoi mukavasti kihelmöidä saunan lämmössä - kolmanneljän tunnin lämmityksen jälkeen - oli aika varmistaa, että tulipesän viimeiset puut palaisivat varmasti loppuun. Tulen piti kuolla täydellisesti. Lämmitysrutiinin toiseksi viimeisenä tehtävänä puna- ja oranssihehkuiset hiilet leviteltiin tasaisesti pitkin tulipesään pohjaa ja heitettiin häkälöylyt!

"Tärkeän asian vuoksi, epäilisin."

Pari kunnon kipollista kirkasta ja kylmää järvivettä löylyluukusta sisään - että päälykerroksen kivet kastuisivat läpeensä. Peltiluukku äkkiä kiinni! Lyhyt odotus. Kiuas hönki roskat ja noen ylös ja ulos. Löylyluukku uudestaan auki ja vielä pari kipollista vettä kiville. Löylyjen mukana ei saa tulla yhtään roskaa löylytilaan. Vasta sitten oli lupa työntää savuhormin pelti täysin kiinni. Sauna oli melkein valmis kylpemiseen.

"Näin uskoisin."

Viimeisenä toimenpiteenä sauna jätettiin hetkeksi lepäämään. Tasaantumaan. Kylpijät alkoivat tällöin valmistautua itse saunomiseen ja verkkaiseen oleskeluun saunan lauteilla. Kuoriutumaan eroon ympäröivästä maailmasta. Pois huolista ja kahleista. Täysin irralleen kaikesta turhasta. Vapaaksi. Ja Korpiaho oli odottanut sitä hetkeä koko päivän.

Positiivisia ioneja.

Ja nyt sitten tämä, tämä *Nulikka* kehtasi tulla häiritsemään häntä aivan jonninjoutavilla asioilla!

"Dupont ja Alex, niinkö se oli?"

Muukalainen oli esittäytynyt Alex Dupontiksi. Vai kirjoitettiinko sukunimi *DuPont*? Etunimi oli ehkä lyhennys Alexanderista tai Alexandresta. Korpiahon kokeneeseen korvaan nimi kokonaisuudessaan kuulosti tekaistulta, valitulta. Miehet eivät olleet kätelleet. Korpiaho ei ollut antanut siihen mahdollisuutta. Hän oli huomannut muukalaisen seisoskelevan kuistilla odottaen häntä. Omaan

tahtiinsa Korpiaho oli viimein ulostautunut saunasta kuistille ja pudottautunut istumaan penkille. Kyyristellessään ulos matalasta ovesta hän oli katseellaan mittailut vierasta. Marokkolais-ranskalainen tausta. Tumma tai lähes musta ja kihara tukka oli leikattu lyhyeksi. Korkea otsa päättyi vaakasuoriin kulmakarvoihin, joiden alta ja syvistä kuopista tuijottivat hypnoottisesti vangitsevat silmät. Tulijan katseesta loimusi elämänkokemus, mutta ilman kiihkoa. Silmien kulmista ryömi ulospäin ohuita juonteita - ehkäpä seurauksena jatkuvasta siristelystä aurinkoisessa ympäristössä. Ehkäpä mies oli viettänyt runsaasti aikaa Välimeren turistikohteiden hiekkarannoilla vähäpukeisia naisia ihailen, mutta Korpiahon mielessä pyöri toisin aivan toisenlainen versio.

Nuoremman miehen kasvot päättyivät kapeaan ja pitkään leukaan, joka oli ajettu siloiseksi. Iho oli tasaisen ruskettunut myös leuan osalta eli tulija ajoi sängin pois säännöllisesti. Ehkäpä parikin kertaa päivässä. Iho oli siloinen ja hoidettu.

Tulija oli aloittanut keskustelun englanniksi, aivan kuin olisi ollut varma, että vastapuolikin osasi kieltä sujuvasti. Mies puhui englantia rutiininomaisesti kuten EU:n virkamiehillä ja byrokraateilla oli tapana. Puheessa oli edelleen havaittavissa selkeä ranskalainen korostus surisevine r-kirjaimineen ja karahtelevi käänteineen. Aksenttia oli yritetty koulia pois puheesta siinä täysin onnistumatta. Lisäksi mies venytti lauseiden loppuja loputtomiin, mikä oli yksi ranskalaisten ärsyttävimmistä piirteistä. Onneksi hän ei kuitenkaan selitellyt sanomisiaan käsillään. Korpiaho osasi kieltä välttävästi, tosin puhui ranskaa ilman kaikkea tarpeetonta venyttelyä ja painotusten nyansseja. Tulija oli ilmiselvästi halunnut keskustelun käytävän mahdollisimman neutraalilla maaperällä, eikä siis halunnut saattaa vastapuoltaan alakynteen käyttämällä omaa äidinkieltään.

Joku oli ohjeistanut tulijan hyvin. Mies laittoi kovasti diplomatiaa alkupeleihin. Korpiahon ei tarvitsisi.

Viestintuoja oli sanonut nimensä ja asiansa. Se oli ollut hänen keskustelun aloituksensa. Lyhyesti ja ytimekkäästi. Ei turhia lisäyksiä eikä kuorrutuksia, ei pientä jutustelua säästä tai päivän politiikasta. Hän puhui ilman turhia painotuksia sanoissa tai arvoituksellisia ilmeitä kasvoissaan. Aikaa säästään ja taloudellisesti. Hän ei edes tervehtinyt kohdatessaan Korpiahon ensimmäisen kerran. Ei hakenut tarpeentonta kontaktia. Mies oli viestintuoja, sanansaattaja. Kuriiri. Mitään muuta hän ei olettanutkaan tämän olevan ja mies tiesi sen itsekin. Hän ei myöskään kertonut ammattiaan tai titteliään. Mies ei halunnut kerskailla tai puhua joutavuuksia.

Nyt saunan edustalla hyvin istuvassa puvussa seisova mies oli mennyt kiertelemättä asiaan. Kuten hänet oli ilmeisesti ohjeistettukin. Hyvä niin. Se kertoi henkilöstä, joka noudatti annettuja ohjeita. Se kertoi ammattimaisesta kurista. Mies luotti ohjeistajaansa. Hän ei soveltanut saatuja ohjeita, kuten moni muu hänen asemassaan olisi varmasti tehnyt.

Ei kuriiri ollut tietenkään aivoton tai arvoton.

Viestintuoja mittaili edessään löhöävää miestä. Huomaamattomia silmien liikahduksia ja lyhyitä katsahduksia. Varoi selvästi paljastamasta, että arvioi keskustelukumppaniaan. Vanhemman miehen tilaa, henkistä ja fyysistä. Mahdollista uhkaa tai hankaluuksia vastapuolen osalta. Hienoinen hämmästys oli luettavissa miehen ilmeistä. Korpiahon iho näet punoitti ja kyljissä hehkuivat tuoreet raapimisen jäljet.

Tulijan silmät olivat tummat ja syvät kuin kuopat kallossa. Oliko toisen silmän iris vaaleamman sävyinen? Silmien ilmeettömyys paljasti tarkaavaisella katsojalle ikäviä tarinoita kaiken taustalta. Muukalaisen katse pysähtyi sekunnin murto-osaksi Korpiahon mahakummun yli pystysuunnassa kulkevaan ja edelleen selvästi erottuvaan häijynnäköisen arpeen, joka oli muistona vajaan neljän vuoden takaisesta hankalasta tehtävästä. Huomatessaan

kiinnostuksen Korpiaho vaistomaisesti raapi kumpuaan ja tapauksen muistot pintautuivat hetkeksi mielen etunäyttämölle. Mielikuvat olivat kuin aavesärky, jolle ei voinut tehdä mitään. Erityisesti kaihersi muisto eräästä nuorehkosta naisesta ja tämän surullisista kasvoista.

"Hm!" Korpiaho tiuskasi muukalaiselle.

Hän oli ollut juuri vastomassa, kun muukalainen oli kopistellut kuistille. Saunavasta ei valitettavasti ollut tuore vaan aamulla tuvan pakastimesta sulamaan otettu. Mies oli tehnyt itselleen iäkkään arkkupakastimen täyteen vastoja tulevan talven varalle. Juhannuksen jälkeen, koivujen lehtien ollessa tuoreimmillaan ja suurimmillaan hän oli käynyt taittamassa runsaslehtiset oksat vastamateriaaliksi. Läheisessä koivikossa oli nuoria puita, joissa oli jäntevät oksat.

Vastaa sidottaessa oli keskelle sijoitettava aina pisimmät hieskoivun oksat. Uloimmat kerrokset ladottiin rauduskoivusta siten, että lehden alapuoli oli ulospäin. Uloimpien kerrosten oksien piti olla myös erimittaisia, jotta vastan hahmosta muodostui pisaramainen. Jokaiseen vastaan "mausteeksi" oli Korpiaho sitonut pari katajan oksaa. Vastat oli pannattu hieskoivun taipuisasta ja ohkaisesta oksasta, joka oli ensin kieritetty norjaksi. Vastaa ei saanut ikinä sitoa narulla - moinen käytös oli vastuutonta!

Nyt käytössä ollut vasta oli ollut koko saunan lämpiämisen ajan sulamassa isossa puisessa vesisaavissa ja pehmennyt mukavasti. Kosteat lehdet levittivät saunan täyteen tuoreen koivun tuoksua. Alkukesän tuoksua.

Joitakin hieskoivun lehtiä oli jäänyt kiinni Korpiahon hikiselle iholle. Hän vetäisi syvään henkeä:

"Tiesitkö, että *vasta* ja *vihta* ovat joidenkin mielestä eri asioita?"

"*Excuse me?*" Kysymysvastauksessa paljastui hämmennys. Korpiaho oli puhunut suomea.

"*Never mind. Continue. Please.*"

Korpiaho yritti horjuttaa miestä heittämällä keskusteluun satunnaisia ja asiaankuulumattomia kommentteja. Ihmisen reagointi yllättäviin tilanteisiin tai sanoihin ja eleisiin kertoi enemmän kuin pelkkä kaavamainen keskustelu. Kyllä ja ei vastaukset. Tämä mies oli selvästi jotain muuta kuin erinomaisesti pukeutunut lähetti. Kaikki lisätieto olisi tarpeen.

Korpiaho oli saanut tiedon tuntemattoman tulosta luotetun kanavan kautta ja ainoastaan tunteja aiemmin. Hän oli päättänyt suhtautua vierailuun kuin yleensäkin huonoihin uutisiin: perinteisen suomalaisesti eli vastahakoisesti. Ilmoitus vieraasta oli tullut vanhalla tiedotustavalla, *tekstiviestillä*. Kovin moni ei moista tiedostusmuotoa enää käyttänyt. Korpiaho ei juurikaan välittänyt uusista, nykyaikaisemmista ja mielstään monimutkaisemmista viestintämuodoista. Vanha mieli, vanhat tavat.

Viestin lähettäjä oli ilmiselvästi tiennyt seikan. Tekstiviesti tulevasta visiitistä oli ollut lyhyt, mutta informatiivinen. Numero, josta viesti oli alun perin lähtenyt oli ollut salainen. Tietenkin. Ympäripyöreä sisältö oli allekirjoitettu nimimerkillä, jonka pystyi tunnistamaan luotetuksi. Korpiaholla oli edelleekin satunnaisia vastuita entiseen elämäänsä huolimatta poikkeuksellisesta varhaiseläkkeestään. Hän oli luvannut itselleen kuunnella miestä, mutta siihen asia hänen kohdaltaan jäisikin. *Varmasti.*

Lähestyvän ilma-aluksen ujeltava ääni oli tunkeutunut lauteille saakka. Hän oli nähnyt, kuinka alus oli pitkän ja varovaisen lähestymisensä jälkeen leijunut tovin saunan edustalla, vain pari metriä salmen pinnan yläpuolella, karkottaen vanhan joutsenpariskunnan. Korpiaho oli kuullut, kuinka lentolaite oli asettunut läheiselle peltoaukiolle ja vajaan sadan metrin päähän saunasta. Ainoalle tasaiselle paikalle lähipiirissä, johon moinen alus ylipäätään mahtui laskeutumaan.

Ympäristöä rikkovan äänen vaimennettua oli muutaman minuutin kuluttua mieshenkilö ilmestynyt saunan höyryisen ikkunan ulkopuolelle, vilvoitteluterassille. Mies ei ollut puhunut mitään, eikä ollut koputtanut ikkunaan - käytös, jonka Korpiaho olisi välittömästi tulkinnut tunkeutumiseksi yksityisalueelleen. Tuntematon olisi silloin yrittänyt hoputtaa Korpiahoa, mitä hän ei suvainnut. *Ellei* kyseessä olisi hätätilanne ja nyt sellaisesta ei ollut Korpiahon tietojen mukaan kyse. Muukalainen hyvin istuvassa puvussa oli jäänyt odottamaan saunan ulkopuolelle, että sisälläolija ilmaantuisi omaa tahtiaan ulos vilvoittelemaan.

Erittäin kohteliasta.

"Voin siis jatkaa?" mies kysyi tunteettomasti. Kasvojen ilme pysyi neutraalina.

Korpiaho löhösi penkillä epämukavan näköisessä asennossa. Kovista löylyistä aiheutunut sydämen tykytys oli jo tasaantumassa. Vasemmassa kädessä loiskui lasillinen kylmää vettä. Hän ei pitänyt oluen maltaisesta ja happamasta mausta, kuten suurin osa kansalaistovereistaan. Viiniä saattoi ottaa ruuan kanssa, mutta konjakista hän todella piti. Pieni siivu, lähes joka ilta "unilääkkeeksi". Korpiaholla oli huono "viinapää" - alkoholi sai hänet voimaan pahoin - ominaisuus, josta ei yleensä Suomessa ylpeilty.

Jostain kuului joutsenen epävireinen räkäisy - outoa, että niin uljaalla linnulla olikin niin karmea ääni. Luonto tasapainotti asioita, vaikka se ei aina kovin ilmiselvää ollutkaan.

Samassa Korpiaho huomasi tutun joutsenparin lähestyvän *Nulikan* vasemman hartian taustalla. Linnut suorittivat taitavan lähestymiskaarron ennen kaunista laskeutumista kapean salmen veteen. Pariskunta palasi takaisin omille sijoilleen todettuaan, että alue oli rauhoittunut ja jälleen turvallinen oleskeluun.

Sääski inisi Korpiahon korvan juuressa. Hän pystyi vielä kuulemaan otuksen korkea äänen ja ärsyyntymään siitä.

Heinäsiirkojen sirtystä hän ei kuitenkaan ollut kuullut enää vuosiin. Olivatkohan sirket sittenkin kuolemassa sukupuuttoon? Ilmastonmuutoksen seurauksena epäilemättä.

Korpiaho huiskautti oikeaa kättään terävästi ja itikan raato levisi pitkin hänen niskaansa verisenä läikkänä. Yksi tapettu, muutama miljardi jäljellä.

Rantasaunan ympäristö pursui kesäisiä tuoksuja ja ääniä. Lokin särkyvä kirkaisu, kuikan anova huuto, sorsaparin kakofoniset kaakatukset, kalojen loiskahdukset järven pinnalla. Vehreiden puiden lehvästöjen heleä havina. Aaltojen kepeä liplatus laiturissa kiinni olevan puisen soutuveneeseen kylkeen. Vaatimaton alus keikkui vaimeiden aaltojen tahtiin ja yritti laiskasti rimpuilla itseään vapaaksi.

Jossain kaukaisuudessa kukkui käki.

Automaattisesti Korpiaho alkoi laskea mielessään kukkuja eikä juurikaan välittänyt vieraansa tarinasta. *...kolmekymmentäkolme, kolmekymmentäneljä, kolmekymmentäviisi, kolmekymmentäkuusi, kolmekymmentäseitsemän.* Siihenkö ne loppuivat? Mummo (isän puolelta) oli aikoinaan paljastanut nuorelle pojalle, että kukkujen määrä oli kuulijan jäljellä olevien elinvuosien luku. Korpiaho oli aikoinaan uskonut, mitä esivanhempi oli hänelle kertonut. Usko edelläkävijöiden tarinoihin oli rikkumaton.

Kolmekymmentäseitsemän elinvuotta jäljellä. Eiköhän se ole ihan passelisti, Korpiaho tuumasi. Samassa käki aloitti kukkumisen uudelleen ja jatkoi tällä kertaa edellistä ennustustaan pidempään.

Vieno tuulenvire särki hienoisesti salmen pintaa teräville väreille. Terassille ehdittyään tuulahdus kylmensi nahkaa ja ihokarvat nousivat puolustukseksi pystyyn. Matalalta paistavat auringon säteet muuttivat veden laineet tuhansiksi ja kirkkaasti säihkyviksi tähdiksi.

”No, kertokaa nyt sitten miksi olette täällä?” Korpiahon ääni tihkui ärsyyntyneisyyttä. Hän antoi tunnetilansa paljastua kysymyksessään.

”Epäilemättä olette tietoinen, mikä on Kansainvälinen avaruusasema eli ISS? Oletan, että tiedätte hankeen nykyisen tilanteen?”

Korpiaho puhalsi nenänsä tyhjäksi saunassa irronneesta limasta ja pyyhki sormensa huolimattomasti pyyhkeeseen.

”Joo, se on se romukasa maapallon kiertoradalla. Yksi ihmiskunnan suurista saavutuksista, jota kansainvälinen yhteisö on purkamassa kissanruokasäilykepurkkien raaka-aineeksi... tai sitten ne vain antavat sen palaa ilmakehässä alas tullessa. Kyllä minä vielä seuraan uutisia. *Joskus*. Televisiosta ei tätä nykyä tuppaa tulemaan muuta kuin mainoksia... Niin, ja niitä tosity-juttuja. Uskooko joku tosiaan, että ne tapahtuvat ’oikeasti’? Ja sitten se jatkuva jauhaminen Lahden dopingista! Eikö niistä hiihtäjistä jo suurin osa ole eläkeiässäkin! Vanhoja, raihnaisia pappoja!”

Muukalainen jatkoi välittämättä vanhuksen oudosti harhailevista kommentteista.

”Sitten olette varmaan myös tietoinen yksityiskohdasta, että asemalta on ’kadonnut’ yksi siellä olleista astronauteista?”

”Ei uutisissa ainakaan sellaisesta ole mitään ollut! Ja entässitten?” Korpiahon ei aikonut tehdä tätä tuolle tärkeilevälle *Nulikalle* helpoksi.

”Sitä sitten, että kyse ei ole ’häviämisestä’ eikä ’hukkaamisesta’ eikä mistään muustakaan niin epämääräisestä tapahtumasta. Todennäköisin vaihtoehto on, että kyseinen henkilö on murhattu.”

Nulikka piti painottavan tauon samalla punniten sanojaan ja vaihtoehtojaan. Korpiaho tarkkaili nuorempaa miestä ja arvioi, kuinka tämä taiteilisi eteenpäin vastahakoisen keskustelukumppaninsa kanssa. Korpiahon kierotunut luonne piti keskustelun tästä vaiheesta, jolloin ei vielä mitään varsinaisesti tärkeää tietoa vaihdettu, vaan osapuolet mittailivat toisiaan ja miettivät seuraavia siirtojaan.

”...tai oikeastaan, me olemme päätelleet, että hänet on murhattu asiaan liittyvistä seikoista johtuen”, mies paikkaili julistustaan.

”Jaa. Tuo nyt voi tarkoittaa ihan mitä vaan, mutta kysyn nyt piruttani: Miksi se, että joku on murhattu tai ei ole, pitää päätellä jostakin muista jutuista? Teillä ei taida olla ruumista?”

”Ei. Ei ole. Katsokaas...”

Nulikka oli siis Euroopan Avaruusjärjestön eli lyhyemmin ESA:n palveluksessa. Näin Korpiaho oli tulkinnut miehen näytettyä henkilökorttiaan. No, siinä nyt olisi voinut lukea mitä hyvänsä, koska hänellä ei ollut lukulaseja mukanaan. Tulija oli sitten kertonut nimensä ja yritti nyt hieman epätoivoisesti päästä asiaan. Sauna jäähtyi edelleen seinän takana.

Saunarakennus oli Korpiahon isoisän tekemä yhdeksänkymmentä vuotta sitten. Isoisä oli kaatanut rakennuksen seiniin tarvittavat hirret omasta metsästä. Komeat, suorat ja vähäoksaist mättytuket oli sitten kuorittu kaatumispaikkaansa ja jätetty kuivamaan vuodeksi. Seuraavan vuoden keväällä isoisä oli vuollut tarpeet passelin kokoisiksi hirsiksi ja kuljettanut ne hevosellaan saunan rakennuspaikalle. Hän oli salvannut hirret lyhytnurkkaiseksi ja sovittanut toisiinsa jämpästi sopiviksi. Tilkinnyt saumat tiiviiksi ja tapittanut lujasti kiinni toisiinsa. Katto oli alun perin ladottu päreistä. Hyvätkin päreet kestivät kunnollisina säiden kuritusta ainostaan parisenkymmentä vuotta. Aikansa päreitä oli uusittu. Yksi sieltä, toinen tuolta. Viimein Kaukon isä oli kyllästynyt katolla ramppaamiseen ja peittänyt lahonneen ja vuotavan katteen kestävämmällä huovalla sekä lisännyt rakennukseen kunnan räystäsrännit ja - kourut. Saunarakennuksen seiniä ei ole koskaan käsitelty millään erityisellä suojaaineella, vaan vuodet ovat aiheuttaneet oman luonnollisen suojakerroksen: puun harmaantumisen.

Korpiaho sipaisi kosteita, yhä vaaleita hiuksiaan pois silmäkulmansa päältä. Hiki pyrki pukkaamaan vieläkin pintaan ja pisaroita tipahteli silmiin.

Nulikka seiso Korpihahon edessä, kohteliaan matkaan päässä ja rennosti. Jäntevä vartalo valmiina. Kuin ammattisotilas, joka oli tottunut seisoskelemaan paljon - odottamassa, että jotain tapahtuisi. Jotakin yllättävää ja ennalta arvaamatonta. Asu miehen päällä oli yksinkertainen ja mitäänsanomattoman näköinen puku, jollainen löytyy lähes jokaisen väljästi trendejä seuraavan miehen vaatekaapista, mutta yhdellä hienolla eroavuudella. Tämä puku todella istui hänen päällään - ei turhia poimuja tai laskoksia missään. Suorat ja selkeät sekä kapeat linjat. Polvipituinen puku oli väriltään tumman sininen tai ehkä vihreä. Helmat mutkailivat löysästi hennossa tuulessa. Ei solmioita ja valkoisen paidan ylänappi muodikkaasti auki. Kaikkiaan tyylikäs ja silmää miellyttävä kokonaisuus.

Mies seiso rennossa asennossa - kapeassa haara-asennossa, mutta aivan selvästi valmiina kaikkeen. Hän oli valinnut seisomapaikankin kuistilla siten, että pystyisi joko hyökkäämään tai pakenemaan vaivatta. Pitkähelmäinen puku kätkesi vaivatta suojaansa monenlaisia pitkäpiippuisia ja ikäviä esineitä. Epäilemättä sotilas, muukalaislegioonalainen ehkä. Taustalla vuosien koulutusta sekä maavoimissa ja mahdollisesti ilmavoimissa. Ei aivan nuori, mutta ei vanhakaan. Ehkä 35-vuotias. Tai vähän alle, mutta ei ollut jättänyt kertyineiden taitojensa kehittämistä eikä fyysisen kuntonsa treenaamista siirtyessään pois sotapalveluksesta.

Ihmisen iän määrittäminen pelkästään katsomalla ei ollut kovinkaan helppoa. Yksittäisen ihmisen varsinkin. Kaikki, joille oli joskus esitetty kysymys "*Arvaa, minkä ikäinen olen?*" tiesivät seikan. Arvio tuppasi menemään yläkanttiin. Ryhmässä olevan henkilön iän haarukointi oli jo helpompaa, koska silloin oli vertailukohtia. Oli kuitenkin muutamia perussääntöjä, joilla voitiin tehdä karkea ikäkartoitus.

Jokaisella poliisikokelaalle kyseiset konstit opetettiin mahdollisen epäillyn tunnistamista varten. Naisten iän pystyi arvioimaan parhaiten käsistä ja dekolteen eli kaulan alueen ihosta. Rypyt ja maksaläikät juorusivat melkoisesti.

Painovoima oli eräs tärkeä henkilön ”ikänäköön” vaikuttava tekijä. Mitä vanhempi yksilö, sitä enemmän tietyt ihmisen osa-alueet joutuvat antamaan painovoimalle periksi. Ryhti luovutti ensimmäisenä. Mitä kauemmin tarkkailtava henkilö oli elänyt, sitä enemmän hänen selkärankansa ja lihaksistonsa oli kamppaillut Maan painovoimaa vastaan. Ja lopulta joutunut antamaan sille periksi. Selkärangan välilevyt puristuivat kasaan ja lihakset perääntyivät yksi kerrallaan taistelualueelta. Kasvojen poskilihakset valuivat alaspäin, nenänpää ja korvan nipukat etäisimpänä ulokkeina selkeimmin. Ne eivät siis kasvaneet, vaan tippuivat pikku hiljaa lähemmäs maanpintaa. Silmäkulmat antautuivat ja muuttivat ihmisen ilmettä surullisemmaksi. Lyödyksi. Hartiat puski eteenpäin ja rinnat sekä maha vajosivat alemmas. Polvet taittuivat ulospäin yläkehon painosta ja askeltamisesta muodostui katkonaista, töksähtelevää kun lihaksista ja jänteistä hävisi nuoruuden kimmoisuus.

Tytöt kasvoivat täyteen pituuteensa jo 13-vuoden iässä ja pojilla kasvua saattoi tapahtua vielä 18-vuotiaankin. Mutta noiden vuosien jälkeen painovoima muutti ihmisen kasvun suunnan kutistumiseksi. ”*Maasta sinä olet tullut...*”

Yksittäisen henkilön ikää ja muita ominaisuuksia voi arvioida vain vertaamalla niitä itseensä. Korpiahon ikäarvio viestin tuojasta perustui miehen ryhtiin, joka oli moitteeton. Luustoa tuki hyvä lihaksisto, jota painovoima ei vielä ollut päässyt täydellä teholla nujertamaan. Mies hoiti kuntoaan säännöllisesti, mutta se oli kuitenkin vain viivytystaistelua. Kasvoista paljastui silmäkulmien lievä taipuma alaspäin sekä korvanipukoiden hienoinen venyminen. Miehen iho oli tasainen ja kimmoisa, mutta aavistuksen parkkiintunut kuin terävän auringon valon alla pitkäaikainen oleskelun

seurauksena. Kasvojen iho oli muutenkin siloinen, mutta plastiikkakirurgian ja laserhoitojen aikakautena se ei välttämättä vastannut todellisuutta. Ihonalaisen lihaksiston kunto taas kertoi enemmän. Vähäinen rasvaprosentti paljastui käsien selvästi näkyvistä verisuonista sekä jänteistä. Puku piilotti tyylikkäästi miehen epäilemättä isot ja sopusuhtaiset lihakset. Suora ja korkea hartialinja kieli kuitenkin jäntevästä lihasmassasta. Korpiahon kuistia olemuksellaan hallinnoiva mies oli häntä parikymmentä vuotta nuorempi ja kymmenisen senttiä pidempi, hyvin koulutettu, hyväkuntoinen ja ehkä älykkäämpikin. Mutta ei Korpiahoa kokeneempi.

Tasaisesti ruskettunut. Ei hikoillut pukeutumisestaan huolimatta, vaikka iltaaurinko oli vielä melkoisen lämmin eli oli tottunut huomattavasti kuumempaan ilmanalaan. Lyhyt tumma tukka, joka oli kammattu päänmyötäisesti. Ei jakausta. Jalassa oli kalliit mustanahkaiset kengät. Mies ei haissut eikä tuoksunut millekään, mikä oli Korpiahosta hyvin mielenkiintoinen piirre. Mies ei ainakaan tupakoinut, minkä pystyi näkemään tasaisen valkoisista (valkaistuista?) hampaista ja ihon luonnollisesta väristä sekä kimmoisuudesta. Tupakoivan henkilön ominaishajun pystyy aistimaan metrien päästä. Mieheessä ei näkynyt minkäänlaista merkkiä hermostuneisuudesta: ei tuntemattoman henkilön tapaamisesta, ei tehtävän suorittamisesta eikä minkään koukuttavan aineen puuttumisesta. Hyvät hermot.

Vasenta rannetta kiersi iso ja kallis kello. Epäilemättä joku niistä huikean arvokkaista statuskapineista. Merkki turhamaisuudesta ja ilmiselvä särö miehen "haarniskassa". Kello näytti melko tavanomaiselta, eikä sellaiselta ihmekejoelta jollaisilla nykyihmiset yleensä varustautuivat. Laitteita, jotka kertoivat pitäjänsä terveystiedot, ympäröivän lämpötilan, Kuun vaiheet, säätilan ja maailman kaikkien aikavyöhykkeiden ajat sekä tuhat muuta yhtä tärkeää asiaa. Korpiaho itse ei käyttänyt enää rannekelloa. Ei sen jälkeen,

kun oli siirtynyt poikkeukselliselle varhaiseläkkeelle. Tiukoille aikatauluille ei ollut käyttöä saati sijaa.

Korpiahon edessä seisovan miehen kiiltävämetallinen aikarauta oli varustettu selkeillä hetken kertovilla viisareilla. Aikahan oli matka jostakin jo sattuneesta tai arvio johonkin tulevaan. Viisarikellostosta kyseisen hetken pystyi näkemään ja hahmottamaan yhdellä silmäyksellä, mikä oli eräissä tehtävissä kovinkin tärkeä ominaisuus. Toisinaan jopa *elintärkeä*. Jos jotain Korpiaho oli tähän ikään oppinut, niin sen, että aika, kuten elämä itsekin, olivat suhteellisia.

Sitä Korpiaho ei pystynyt aivan varmasti näkemään eikä päättelemään, oliko miehellä käsiasetta takin alla kainalokotelossa. Nykyaseet kun olivat jo pahuksen pieniä tehoonsa nähden, ettei pyssyä välttämättä pystynyt erottamaan vaatetuksen pullistumista. Kehittyneimpiä "mutkarautoja" tuskin enää edes tunnisti pyssyiksi. Saattoihan olla, että ase puristui housunkauluksessa selkärankaa vasten. Harva ammattilainen oli niin typerä, että kiilaisi aseensa vyönalle etupuolella ja vaarantaisi vahingonlaukauksella sukukalleutensa. Muukalainen ei missään vaiheessa kääntänyt selkäänsä vastapuoleensa.

Miehen vasemmasta korvasta kiertyi kasvojen etupuolelle hentoinen sankka, jonka silmän edessä oleva "oksa" oli aavistuksen paksumpi kuin muu varsi. Tyylikäästi muotoiltu laite näytti enemmän organiselta kuin mekaaniselta. Erikoinen "korvakoru" saattoi olla moderni *HandsFree*-matkapuhelin - ehkä sellainen puhetai katseohjattu vekotin. Vaihtoehtoisesti laite liittyi jollakin tavalla miehen lentämän aluksen ohjaukseen ja käyttöön. Kehon ulkoinen kommunikointiväline. Miehen iän huomioiden tämä kuului melko varmasti sukupolveen sekä ammattiryhmään, jotka eivät halunneet ottaa ihonalaista (ja vakoilevaa) "siruistukkasta".

Sinertävää valoa valoa sykkivä vekotin oli ehkä vähän kaikkea mahdollista. Tai vain erikoisen näköinen korvakoriste. Korpiaho ei ollut koskaan seurannut trendejä.